

Sygn. akt II CSK 118/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa "S. [...]" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko "[...] C. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 września 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania: wobec kogo w świetle art. 225, 224 § 2 i art. 230 k.c. właściciel powinien kierować roszczenie o wynagrodzenie o bezumowne korzystanie z jego rzeczy.

Tak umotywowany wniosek strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa, a wskazana przez stronę powodową kwestia nie może być uznana za zagadnienie tego rodzaju. Roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy należy do tzw. roszczeń uzupełniających roszczenie windykacyjne i jest z nim ściśle powiązane, tak jak przyjął Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku. Wyrazem tego powiązania są wspólne źródło oraz niektóre przesłanki roszczeń uzupełniających i roszczenia windykacyjnego. Na powiązanie roszczeń uzupełniających z roszczeniem windykacyjnym wskazuje wyraźnie art. 224 § 2 k.c., uzależniający powstanie tych roszczeń m.in. od wiedzy o wytoczeniu powództwa o wydanie rzeczy, a także art. 229 § 1 zdanie pierwsze k.c., łączący początek biegu przewidzianego w nim terminu przedawnienia ze zwrotem rzeczy właścicielowi, czyli ze zdarzeniem stanowiącym sposób zaspokojenia roszczenia

windykacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2011 r., III CZP 7/11).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).

aw

jw